

INTERVIUL SĂPTĂMÂNII

Pe EVGHENI GOREANSKI, noul antrenor al „naționalei” U.R.S.S. de fotbal, l-am întâlnit în hotelul „Marița”, din Plovdiv, cu câteva ore înainte de jocul Bulgaria—U.R.S.S.

Foarte amabil, Evgheni Goreanski a primit cu o oarecare stângherie felicitările pe care i le-am adresat cu prilejul preluării echipei naționale. Mi-a zâmbit cu o ușoară umbră de resemnare, adăugând direct: „Aș fi preferat să nu fiu astăzi aici. Fostul antrenor, bunul meu prieten Ponomarev, este grav bolnav. Vă închipuiți că nu e prea ușor să preiei munca unui om de mare calitate”.

Apoi am trecut la partea strict tehnică a interviului. I-am cerut formația care urma să joace după-amiază. A început să-și enumere jucătorii. După ce a rostit numele lui Kolotov, am căutat să fac o precizare: „Cine va juca extrem-dreapta?” Goreanski m-a privit nedumerit și a spus: „N-ay putea să dau un răspuns precis. De fapt, nici nu prea am extremă dreaptă. Și nici nu știu cîte echipe din lume au o extremă, mai ales dreaptă”.

Cu o oră înainte de plecarea spre stadion, l-am întrebat pe Evgheni Goreanski dacă aș putea merge la meci în autobuzul jucătorilor săi, pentru a intra în atmosfera echipei care va da replica naționalei României la 18 aprilie, la Kiev. Tânărul antrenor sovietic (care nu a împlinit încă 44 de ani) a socotit întrebarea de prisos, pofindu-mă cu un gest larg, în autobuzul său.

Drumul a fost scurt. O linie deplăină se instaurase în autobuz. Doar Hurtilava șușotea ceva, lângă Dzodzușvili, în sonoritățile atit de pitorești ale limbii gruzine.

Am călătorit alături de antrenorul Goreanski. I-am pus o nouă întrebare: „Cum explicați faptul că în actualul lot sovietic lipsesc oarecum virtuțile de mare clasă? Mă gândesc la faptul că în ultimii 20 de ani sau chiar mai bine, echipele sovietice au avut virtuți de atac faimoase, începînd cu Vsevolod Bobrov, continuînd cu Strelțov și cu mulți alții. Nu mai departe decît acum un an, în atacul sovietic mai jucau înaintași de mare percuție, ca Banișevski, Bișevski și chiar Evrijuhin”.

Evgheni Goreanski și-a departat mințile, a neputințat. „S-ar putea să fie și o problemă de generație. O generație și-a încheiat ciclul, iar cea nouă nu a apărut deocamdată cu nume deosebite. Mai mult decît atât, însă, problema virtuților de atac se agravează în fotbalul mondial. Astăzi, vîrful de atac este un jucător realment nou, ale cărui spații de manevră s-au redus la maximum. Nu e tot una să valsezi într-o sală de bal, ca în „Război și pace”, pe de o parte, și să te înghesuși într-o sală de dans supraaglomerată, ca aceea ale anilor noștri. Eu cred că împușcarea virtuților de atac valoroase se datorează și unei întârzieri în materie de meto-

dică. Astăzi, vîrful de atac, date fiind condițiile mult mai grele în care e pus să joace, este un jucător realment nou (ca structură fizică și psihică), de pregătirea cărui trebuie să te ocupi minimum 10 ani și, ceea ce e mai important, încă de la 7—8 ani, pentru formarea unui atlet foarte bine călit. Cam așa vād eu încercarea de a arunca pe gazon jucători de talia unui Cruyff sau Keiser. De altfel, cred că și fotbalul românesc resimte aceeași neajunsuri”.

Profit de intrarea în discuție a fotbalului nostru, pentru

adresa unui mijloc care a izbutit o surprinzătoare deplasare a flancului de atac. Toate acestea sînt intimități tehnice care trădează un mare public, un public care ar trebui să existe pretutindeni, dat fiind că fotbalul este un sport universal”.

„Meciul Bulgaria—U.R.S.S. s-a terminat. Revin în autobuz. Evgheni Goreanski, deși vizibil marcat de înfrîngere, își păstrează amabilitatea. În fața hotelului, înainte de a deschide ușa autobuzului, Goreanski rostește cîteva cuvinte: „Dragi prieteni, n-a fost chiar totul rău în jocul nostru. Vă rog să fiți de acord cu părerea mea. Sper să rezolvăm ceea ce se poate rezolva în următoarele două săptămîni. Masa se servește la orele 8”.

echipei Uniunii Sovietice... În timp ce vorbeam despre dificultățile libero-ului Kaplicini și în general despre actuala fază oarecum depășită a jocului cu libero tip Beckenbauer, Hurtilava s-a apropiat cu interes de scaunele noastre. Părea să fie în așteptarea unor răspunsuri, deoarece și el înregistrase unele imperfecțiuni în jocul apărării sale.

Evgheni Goreanski a continuat: „Fără îndoială că echipa bulgară are un avans de pregătire față de noi. În calculele mele tîn seama de toate acestea. Iar această lipsă de pregătire nu poate scuza totul. Mă gîndesc, în primul rînd, la lipsa de curaj a liniei de mijloc. Aici nu mai e o chestiune de omogenitate sau de condiție fizică. După cum

eforturi uneori neomenești, ori se retrage din focul bătăliei sau din... fotbal”.

Vorbim, în continuare, despre apropiatul joc U.R.S.S.—România, de la Kiev. Goreanski regretă faptul că țarași îi va avea la dispoziție pe jucătorii săi doar pentru un antrenament și jumătate, după etapa a doua a campionatului unional. El îmi explică renunțarea de principiu la un cantonament mai prelungit în urma doleanțelor manifestate de cluburi și, în general, ca urmare a reglementării programului competițional în favoarea regularității campionatului. „Oricum — e de părere Goreanski — echipa noastră va putea apăsa mai mult pe acceleratori în urma celor trei duminici pe care le va juca, la... cluburi, bineînțeles, pînă la meciul cu România”.

„Ne îndreptăm spre televizorul din hol, pentru a urmări împreună înregistrarea filmată a meciului Irlanda de Nord—Portugalia, încheiat cu o oră în urmă, meci care îi interesează direct pe iubitorii

EVGHENI GOREANSKI

„VÎRFUL DE ATAC
E UN JUCĂTOR NOU
CARE TREBUIE PREGĂ-
TIT MINIMUM 10 ANI”

• „De fapt, nici nu prea am extremă” • „Mi-a făcut o excelentă impresie evoluția echipei României în Mexic” • Un dîneu de... un sfert de oră • „Cîte minute ar putea să joace Muntean la Ajax?” • „Mijlocușul? Un om de galeră care trebuie să se decidă încă din start” • Hurtilava și noua estetică a fotbalului.

HURȚILAVA

a-l întreba ce știe despre soccer-ul românesc. Goreanski răspunde: „Mi-a făcut o excelentă impresie evoluția echipei României în Mexic. În afară de asta, am aflat cu oarecare părere de rău de faptul că fosta mea echipă, Zenit Leningrad, a fost învinsă atît de net, la Alger, de către Rapid. Mă surprinde cu atît mai mult acel 1—8 al Rapidului în fața lui Leeds. Deși, ca să fim sinceri, cînd e vorba de fotbalul englez, surprizele încetează să mai fie surprize. Eu am fost cu Zenit Leningrad în Anglia și mi-am dat seama că echipele din primele trei ligi sînt de valori apropiate. Fotbalul englez este un fotbal foarte sănătos. Această sănătate se datorează faptului că publicul englez iubește enorm fotbalul. Vă închipuiți cît de bucuros este un antrenor continental cînd aude o tribună izbucnind în aplauze la adresa unui fundaș care a reușit o deposedare frumoasă sau la

La orele 8, fotbalistii sovietici și-au făcut apariția în restaurantul hotelului „Marița”. Nimeni n-a scos nici un cuvînt. La orele 8 și 20, toți au părăsit localul, îndreptîndu-se spre camere. Goreanski a urcat cu el. Conducătorul lotului, medicul și interpretul — fostul internațional bulgar Anghelev, care a debutat împotriva echipei României, în anul 1930 — au rămas.

L-am regăsit pe antrenorul Goreanski în camera sa. Seda îngîndurată. Doctorul lotului tăcea. Pe cușeta din față se afla Hurtilava. Era o tăcere în... trei... Goreanski m-a pofit să intru. Tăcerea a întrerupt-o el: „Acum aș vrea eu să vă pun întrebări”. Am rămas surprins: „Ce fel de întrebări?” „În legătură cu meciul, bineînțeles”. I-am spus că am fost oarecum intrigat de nesincronizările liniei de fund și de o oarecare superficialitate a liniei de mijloc, neobișnuită pentru acest compartiment al

atî văzut, mijlocașii noștri au alergat destul, dar n-au fost motoarele echipei, așa cum este absolut obligatoriu în fotbalul modern. Iată și motivul pentru care nu mă pot pronunța în legătură cu valoarea virtuților noastre, deși, oricum, aveți dreptate în privința unei oarecare lipse de clasă a înaintașilor noștri... Din cîte îmi dau seama, v-a plăcut jocul lui Muntean. Fără îndoială, el este un tehnician apropiat de Europa Centrală, dar stau și vă întreb: oare ar putea Muntean, cu jocul său oarecum nonșalant, să facă parte din linia de mijloc a lui Ajax? Am convingerea că Ștefan Covaci, compatriotul dv., n-ar putea tolera un asemenea joc mai mult de un sfert de oră... În fond, așa cum vîrful de atac este astăzi o floare rară în ofensiva echipelor europene, mijlocașul modern este, de asemenea, un jucător care trebuie să decidă: ori acceptă acest post de galeră, care-i cere

fotbalului din Bulgaria, pentru că se dispută între două echipe aparținînd „grupei bulgare” pentru preliminariile Campionatului mondial 1974.

Așteptăm încheierea filmului artistic, după care va urma înregistrarea. E un film sovietic, cu multe dansuri populare. Veselia fetelor dansatoare nu reușește să-l contamineze pe Goreanski, care e cu gîndurile departe. El își manifestă nerăbdarea față de întîrzierea orei de transmisie. Apoi, pe neașteptate, ne roagă să-l iertăm: va renunța la film, pentru a medita asupra jocului. Împreună cu noi rămîne Hurtilava, care îmi mărturisește discret că e hotărît să vadă acest meci indiferent de ora la care se va încheia.

„Începe jocul. Irlandezii joacă cu un angajament fizic formidabil. Ochii lui Hurtilava ar dă. Îi place mult tensiunea meciului. Cîeva se arată nemulțumit de tehnicitatea meciului și de faptul că Eusebio e mereu placat în apropierea careului. Hurtilava e de altă părere: „Acesta este fotbalul modern. Ceea ce a fost frumos ieri nu mai este frumos astăzi. Îmi place foarte mult graba cu care jucătorii irlandezi apleacă înapoi, după consumarea nereușită a unei faze, pentru a-și recupe pozițiile de luptă. În fond, adevărata frumusețe a fotbalului modern este aceea că mai există jucători — priviți pe Eusebio!, priviți pe Simoes! — care mai apucă să execute o fentă sau un „undoi” în acest cîmp minat care este terenul de fotbal al zilelor noastre”.

În momentele de pauză, stau de vorbă cu Hurtilava. Ne aducem aminte de Gogoberidze, de Paiceadze și de ceilalți mari jucători gruzini din perioada imediat postbelică. Hurtilava își aduce aminte de ei cu venerația copilului care a crescut în umbra fostelor glori.

E trecut de miezul nopții. Hurtilava îmi vorbește despre cei doi copii ai săi. Acest tîgru al apărării echipei U.R.S.S. e un om de o blîndețe neobișnuită.

La Kiev, în ziua de 18 aprilie, Hurtilava îl va marca, probabil, pe vîrful nr. 2 al echipei noastre... Memento!

L. CH.

Ioan CHIRILA

PRIM PLAN

LUCACI

Edi Lucaci, astăzi extremă dreapta la Sportul studentesc, face parte din categoria rară a fiilor de fotbaliști care nu plătesc prea mult tribut gloriei părinților lor.

Lucaci-tatăl a fost o extremă vijelioasă la vremea sa. Lucaci-fiul este, într-un fel, o copie a tatălui său, deși nu s-ar putea spune că împlinește în totul clasa... bătrînului.

Pentru foarte mulți, transferul lui Lucaci de la A.S.A. Tg. Mureș la Sportul studentesc a fost o surpriză. Se părea că extrema dreaptă mureșeană este una din piesele de bază ale fostei sale echipe. Dar, pînă la urmă, acest mureșean născut la Reșița și intrat în lumea fotbalului la Tg. Mureș, pe vremea cînd purta cra-

vată de pionier, a simțit nevoia unui orizont nou.

Transferul lui Lucaci la Sportul studentesc este urmarea logică a nerăbdării celor doi Lucaci, tatăl și fiul, care, obsedați de nevoia de afirmare în fotbal, au socotit echipa mureșeană un teren prea puțin propice declanșării unor mari energii.

Astăzi, Lucaci joacă la Sportul studentesc. Miercurea trecută, Cornel Drăgușin l-a aliniat în meciul internațional disputat la Tirgoviste, în formația echipei de tineret.

Jucător de viteză, bun tehnician, mereu arzînd în focul fotbalului, Edi Lucaci are, dacă vreți, o anume fragilitate fizică în lupta cu fundașii demolatori. Acest neajuns este compensat, însă, de marea dragoste a lui Lucaci pentru fotbal.

Ce îi va rezerva viitorul tînrului extrem dreapta din promoția lui Troi? Pentru unii, drumul lui este barot, oarecum, de plusul de forță al jucătorului argeșean. Alții, în schimb, nu uită să menționeze că Edi Lucaci are un plus de tehnicitate care ar putea să fie hotărîtor în duelul care abia acum începe. Oricum, Lucaci este destul de bine plasat în această cursă. Veșnic nemulțumit de sine, veșnic neastîmpărat, veșnic însetat de viteză — în fond, recentul său accident automobi-

listic este tot expresia acestui mod febril de a concepe mișcarea — Lucaci are o calitate pe care nu i-o poate contesta nimeni: el este una din puținele noastre extreme prin vocație și intenție.

Iată, deci în perspectivă, un duel interesant, în care insistența pătimașă a bătrînului Lucaci poate fi decisivă.